

§ 3.

Славости тѣ на Давида и раскаяваніе то му.

2. Царст. 13. ислѣд.

Давидъ толкози свѣршено не былъ безъ порока. Безмѣрна та му любовь къ сыну му Авессалома, станяла причина, та Авессаломъ станялъ злонравенъ, на правилъ много скърби на баща си, и наконецъ самъ станялъ ^{2. Царст. 11—24.} причина за да погине; а Давидъ самъ както слабъ се съблазнилъ, и спрѣшилъ предъ Бога тешко. При това сичко, въ нѣкои неговы, Псалмы има нелѣжни доказательства на чистосърдно то му раскаяніе, дѣто той умиленоси исповѣдва грѣхови-тѣ предъ Бога, и съ съкрѣщено сърце проси отъ Него прощеніе.

§ 4.

Соломонъ и стѣпленія та му.

Год. на мѣръ 4469. 3. Царст. 1—2.

Давидъ си назначилъ за наслѣдникъ на правленіе то сына си Соломона, за туй, чи той былъ твѣдѣ разуменъ. Отпърво Соломонъ отивалъ по наставенія та на баща си; държалъ на память избраннѣ, тѣ му свѣѣты, които зарѣчалъ на смъртныятъ си одръ. Той съ ^{Годины на мѣръ 4480. 3. Царст. 5. и нат.} градилъ въ Іерусалимъ великолѣпенъ храмъ около тысяща години до Христово рождество, и исправилъ редатъ на Богослуженіе то. Мж-